

Douwtrappen 10 mei 2018

Slechts één keer eerder in mijn leven moest ik ergens voor vijf uur 's morgens verschijnen omdat dat nu eenmaal de afspraak was. Op Schiphol was het ooit 04:25 uur en de reden was om daarna te genieten van een verre vakantie. Vandaag 04:50 bij Roest werd verzameld voor een proloog van de dauwtrapwedstrijd, een wandeling door een nog donker Bentwoud met gereede kans op een bui onderweg. Om vijf uur is echt iedereen van de 26 aangemelde deelnemers present en wordt vertrokken naar het meetingpoint bij het fietspad.

Daar worden we aan de hand genomen door boswachter Jonathan van Staatsbosbeheer en trekken we naar wat voor ons golfers 'backstage' kan worden genoemd.

Onderweg denken we het ochtendgloren mee te maken. Even voel ik de euforie die vergelijkbaar is met die bij het aanschouwen van het noorderlicht. Maar dan niet groen... Niks hoor, geen pogingen van de zon om ons warm te maken voor de wedstrijd die straks om zeven uur van start gaat. Gewoon lichtvervuiling van de plek waar onze komkommers en paprika's vandaan komen.

De boswachter verhaalt over het ontstaan van ons 'woud' en de geplande verschillen met echte bossen waar geen of weinig diversiteit te bespeuren is. Ons woud blijft ons woud ook al zal er door een ziekte

een bepaalde boomsoort worden aangetast. Er zijn nog vele andere.

Dan begint het te regenen, maar dat vinden we niet erg, het gras is toch al nat. Paul trekt met zijn grote golfplu de dames aan die bezorgd zijn voor hun pinkstercoiffure.

Dan maant Ko ons even stil te zijn, want een enthousiaste vroege vogel laat kennelijk van zich horen. Inmiddels is het wat harder gaan regenen en door het gekletter van

de druppels op mijn hoed mis ik het vocale intermezzo. Jonathan laat zich niet uit het bos slaan en vertelt verder en wijst op zaken als het gesponnen bouwwerk waar de larven van een of andere rups tot wasdom komen.

Na ruim een uur wandelen is het tijd om terug te keren naar Roest. Dat doen we via de fairway van B9 waar natuurlijk nog geen tegenliggers te bekennen zijn. Binnen kunnen we genieten van een koffiemomentje met een pain au chocolat.

In een plantenbak op het terras van Roest huist al enige weken deze mevrouw eend met haar elf eieren. Nu houdt ze, voor zover dat al uit het ei is natuurlijk, haar kroost warm. Af en toe is een klein snaveltje van onder haar veren zichtbaar. In mijn hoofd probeer ik me voor te stellen hoe vandaag of morgen zij met haar donzen nageslacht daar naar beneden moet... Deze hersenspingsels en het vertederende plaatje doet bijna vergeten dat we over 5 minuten bij onze tee moeten zijn.

En daar gaan we dan!

